

Maličký

Ve velké prosluněné místnosti seděla mladá, přívětivá paní a usmívala se. Ze všech stran ji obklopovaly knihy. Police stojící podél stěn byly přeplněné tenkými i tlustými svazky. Knížky se kupily také na stolku uprostřed. Najednou dveře do místnosti zaskřípaly a pootevřely se.

„Kdo je to? Kdo přišel?“ zeptala se paní Světlá.

„Já...“ ozval se nesmělý hlásek.

„Proč nikoho nevidím?“

„Protože jsem maličký,“ odpověděl hlas potichu.

„Tak maličký, že tě není vidět?“ podivila se paní Světlá.

„Ano, ale jenom když se stydím.“

„A proč se stydíš?“

„No – že jsem tak maličký.“

„Pojď blíž, zblízka tě určitě uvidím,“ řekla žena laskavě.

Objevil se před ní kluk, obyčejný malý kluk. Možná stála za povšimnutí jeho rozbitá kolena. Světlá se na něho vlídně usmála.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Maličký.“

„Jak? Ty nemáš jméno?“

Chlapec svěsil hlavu a po chvílce odpověděl:

„Mám. Ale tatínek na mě vždycky volá maličký.“

„Aha... A víš, že teď jsi o kousíček větší?“

„Opravdu?“ zaradoval se chlapec. „To je asi proto, že jste mě uviděla.“

„A řekneš mi, proč jsi ke mně přišel?“

„Proto... protože mi řekli, že je tady půj... půjčovna. Nevím přesně, co půjčujete, ale... mohl bych si tu vypůjčit babičku?“

„Koho? Babičku?“ podivila se paní Světlá.

Chlapec přikývl a zase jako by o kousek povyrostl.

„Já bych chtěl... moc bych si přál mít babičku,“ šeptl a trochu se začervenal. „Tedy... já vlastně mám babičku, ale bydlí daleko. Na vesnici, a já u ní jsem jen o prázdninách. A já bych chtěl mít babičku každý den.“

„A nemohla bych být tvoje babička třeba já?!“ usmála se Světlá.

Chlapec se na ni pozorně podíval.

„Asi ne...“ odpověděl nejistě.

„Protože jsem moc mladá?“

Maličký se zastyděl a mlčel.

„Myslíš, že babička musí být stará?“ zeptala se Světlá.

„No asi... asi ano. Babička Velké je úplně šedivá a chodí s hůlkou.“

„A má Velká svoji babičku ráda?“

„Moc! Babička s ní chodí do parku a vždycky má na ni čas.“

„A tatínek s maminkou nemají čas?“

„Nemají. Pořád pracují. Stejně jako moji rodiče. A Malá má zase babičku, která jí vypráví pohádky! Hlavně před spaním, ale i jindy. Malá miluje pohádky. A její babička jich zná snad tisíc.“

„A jakou bys chtěl mít babičku ty?“

„Aby... aby měla pořád čas. Aby mě včas vyzvedla ze školky a já bych tam nemusel být tak dlouho. A taky aby se mnou chodila na hřiště, kde bych se mohl houpat na houpačce a jezdit na skluzavce –“ vyjmenovával chlapec s nadšením.

„Hm...“ zamyslela se paní Světlá, „potom by asi bylo lepší, kdyby tvoje babička nepotřebovala hůl. I když nemusí být zrovna mladá, pokud nechceš.“

Maličký zakroutil hlavou a najednou jako by se zase o kousek zmenšil.

„Co tě trápí, Maličký?“ zeptala se Světlá.

„No, pořád nevím, jestli se mi může moje přání vyplnit. A já bych si moc moc přál mít takovou trochu starší babičku.“

„Neboj se,“ těšila ho Světlá, „taková starší babička se určitě najde.“

„Opravdu?!“ zaradoval se Maličký. „A mohl bych si ji půjčit?“ Světlá se usmála.

„Tak dobře. Pjijď za tři dny ve stejnou dobu jako dnes. To se určitě zrovna vracíš ze školky, vid’?“

„Vy všechno víte,“ podivil se Maličký. „Vy jste čarodějka?“ Narovnal se a před paní Světlou stál obyčejný usměvavý kluk.

